

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 9. prosince 2020 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kubovce a soudců Mgr. Blanky Bedřichové a JUDr. Vladany Woratschové, v **trestní věci obžalovaného: B.W., Xxx, Xxx, Spolková republika Německo, xxx, trvale bytem Xxx, Berlin, Spolková republika Německo, státní příslušnost Spolková republika Německo, odvolání obžalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13.11. 2019, sp. zn. 44T 95/2019, a rozhodl**

t a k t o :

podle § 256 tr.řádu se odvolání **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný B. W. uznán vinným společně s již pravomocně odsouzeným N. S. jednáním spočívajícím v tom, že dne xxx v době od 21.15 hodin do 21.18 hodin v Praze 1, na Malé Straně, v ul. na Kampě 507/8, společně úmyslně poškodili jeden z pilířů Karlova mostu, který je tvořen pískovcovými kvádry, a který se nachází v Památkové rezervaci oblasti Praha 1 dle nařízení vlády č. 66/1971 Sb. a požívá ochrany podle jiného právního předpisu, zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že na tento pilíř nasprejovali nápis o rozměrech 5x2,5m s modrozelenou a černou barvou, čímž Hlavnímu městu Praha, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1 způsobili škodu ve výši 40.000 Kč.
2. Toto jednání pak nalézací soud kvalifikoval jako přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.
3. Za toto jednání pak obžalovanému W. uložil podle § 228 odst. 3 tr. zákoníku **trest odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců, který mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků.**
4. Dále obžalovanému podle § 228 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložil **peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb ve výši 1000,- Kč jedné denní sazby. Výše peněžitého trestu činí celkem 100 000,- Kč.**
5. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému **pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 / šesti/ měsíců.**
6. Podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen **trest vyhoštění z území České republiky v trvání 5 (pěti) roků.**
7. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen i trest **propadnutí věci**, a to 1x sprej s černou barvou a 1x sprej s modrozelenou barvou.
8. Shodné tresty uložil Obvodní soud pro Prahu 1 i spoluobžalovanému S., v jehož případě již předmětný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 nabyl právní moci.
9. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu bylo poškozené Hlavní město Praha, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný B. W. a to jak do výroku o vině tak do výroku o trestu.

11. Obžalovaný uvádí, že závěry soudu I. stupně nemůže přijmout, pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování, vyčerpал všechny důkazy, ale došel k nesprávným závěrům o skutkovém stavu jednání, které je mu kladeno za vinu a soud dále chybně vyhodnotil jeho pouhou přítomnost na místě, jako poškození cizí věci. Rozsudku, který napadá v celém rozsudku s výjimkou výroku o tom, že poškozená se odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, vytýká dále uvedené vady rozsudku:
12. Soud I.stupně na základě svých zjištění došel k chybnému závěru o jeho podílu na spáchání trestné činnosti. K protiprávnímu jednání se nikdy nedoznal, nesvědčí proti němu žádné kriminalistické důkazy, resp. důkazy s výjimkou výpovědi svědkyně P. a svědka K., které jsou však vzájemně v rozporu a v rozporu s jinými výpověďmi a jinými důkazy. resp, jejich výpovědi obsahují dále uvedené rozpory svědčící o tom, že jeden ze svědků, či možná oba svědci i přes poučení soudu nevypovídají v postavení svědků pravdu k osobě obžalovaného v daném čase a místě. Soudu I.stupně vytýká, že tyto vzájemné rozpory nevyhodnotil jako pochybnosti o důvěryhodnosti svědků a ve prospěch vlastně obou obžalovaných neinterpretoval své pochybnosti. Z pohledu obžalovaného měl soud I.stupně vyhodnotit při hodnocení viny v jeho prospěch, že neexistuje žádné vyjádření kriminalistického charakteru ke stopám na místě činu, že neexistuje ušpinění alespoň drobnými aerosolovými kapkami barvy na ruku, oděvu či botách, resp., že neexistuje žádné odborné vyjádření Kriminalistického ústavu POLICIE ČR, či snad soudního znalce ke stopám barvy na oděvu, botách, či jeho těle. Nelze nevidět, že jako dosud netrestaný byl po zadržení POLICIÍ ČR umístěn do cely předběžného zadržení na téměř celou lhůtu možného zadržení dle § 77/1,2 TR, kdy nemohl s nikým v němčině komunikovat, usnout v cele pod rozsvícenými zářivkami a v daném psychickém rozpoložení pod hrozbou pokračování omezení na svobodě uvalením útekové vazby, byl v přípravném řízení ochoten doznat cokoliv, jen aby byl propuštěn. K důkazu provedené fotodokumentace z místa je zřejmé, že po všech stranách dózy použitých obou sprejů stékala i v době pořizování fotografií orgány POLICIE ČR poměrně bohatě barva, která překrývá dokonce nápisy a logo na doze spreje. Tato barva byla nalezena i na ruce jeho bratra S., nikoli však na jeho rukách. Z fotografie rukou N. S. je zřejmé, že nebylo možné provést graffiti bez toho, aby barva – v obou odstínech - potřísnila i autora. Akcentuje dále, že na jeho ruce nebyla nalezena ani ve stopovém množství barva z jakékoliv z obou dóz barvy, ačkoliv z následně pořízených fotografií obou dóz je zřejmé, že přetékající, či aerosolová barva překryla písmena návrhu na použití, resp. potisk dózy. Je nemožné se dotknout dózy spreje bez ušpinění rukou a jeho ruce byly zcela čisté. Proti jeho osobě nesvědčí žádný otisk prstů z obou dóz, žádná pachová stopa, žádná trasologická stopa těsně u graffiti atd. Neexistuje žádný kriminalistický poznatek o tom, že by se na zhotovení graffiti podílel. Nesvědčí proti němu ani stěry, ačkoliv stěr DNA kriminalistický technik objektivně provedl. Jediné, o co soud I stupně opřel své právní hodnocení viny obžalobou popisovaného skutkového stavu, je výslech svědků P. a B.. Svědek B. měl údajně vidět oba obžalované, jak společně graffiti malují a tvrdil, že hubenější dělal obrysy a tlustší - tedy údajně obž. W. – *měl vyplňovat obrys textu*, což je v rozporu s tvrzením svědkyně P., které tvrdí, že *“jeden začal sprejovat, první sprejoval kratší dobu a poté to předal tomu druhému do ruky normálně z ruky do ruky“*. Je samozřejmě nesmyslem, aby si osoba zhotovující jen poměrně na množství barvy nenáročné obrysy graffiti zamazala ruce tak, jak o tom svědčí fotografie barvou poznamenaných rukou N. S. a obžalovaný, jako osoba, která podle svědka B. měla celou plochu graffiti vyplnit poměrně velkým množstvím zelenomodré barvy, se nijak nezašpinila barvou. Soud I.stupně nevěnoval chybně pozornost protokolu o ohledání z místa činu, kde je u jeho osoby výslovně uvedeno, že *„osoba nemá nikde na těle, ani na oblečení žádné známky znečištění od barvy“*. Soudu I.stupně vytýká, že chybně nevyhodnotil fakt, že policií pořízená fotografie pravé ruky odst. S. nese objektivně známky ušpinění oběma barvami, jak černou, tak i

zelenomodrou. Soud měl jasně z provedení tohoto důkazu konstatovat, že pokud ods. S. použil obě barvy, jeví se výpověď svědka B. o tom, že „*ten hubenější dělal obrys a ten tlustší dělal vyplňování*“, tedy každý jednou barvou, nevěrohodná. Neexistuje jednoznačné svědectví o tom, co měl malovat N. S. a co měl malovat on. Výpovědi svědků jsou ve vzájemném rozporu o tom, co by měl v předmětném graffiti údajně vytvořit. Akcentuje, že podle svědka B. se pak svědek B. měl dívat na zhotovení graffiti cca 5 minut i s asi 12 kolegy v práci, ale žádného z těchto svých kolegů v práci nebyl schopen uvést jménem. Výpověď svědka B., který měl pracovat v restauraci vzdálené cca 50-70 metrů od Karlova mostu zastíněného keři, prolézačkami dětského hřiště a parkujícími vozidly, je velmi nevěrohodná, když k důkazu mapou a leteckým snímkem vzdálenosti soud I.stupně, prokazující limitované možnosti očního kontaktu pracovníka restaurace s místem činu, nepřihlédl. Soudu I.stupně dále vytýká, že nepřihlédl při hodnocení věrohodnosti této výpovědi k faktu, že svědek B. se údajně díval podle svého tvrzení celých 5 minut na zhotovení graffiti se svými kolegy, které není schopen vyjmenovat, z poměrně vzdáleného pracoviště zastíněné restaurace a na místo se dostavil až následně v době, kdy na místě byla již policejní hlídka. Nelze nevidět a nehodnotit fakt, že podle výpovědi svědka B. vyrazil údajně namísto až poté, co „*viděl blíkat světlo policejního auta*“, ale podle výpovědi obou policistů, tzn. L. K. a M. K. z vozidla zasahující Městské policie, přijeli v autě na místo bez majáků/bez sirény a svědek B. zjevně na místo dorazil až se zřejmě větším zpožděním, kdy na místě byla hlídka POLICIE ČR, resp. kriminalistický technik a teprve tehdy se přihlásil policistovi jako svědek, ačkoliv podle obhajoby samotný skutkový děj neviděl a není schopen ho popsat shodně jako svědkyně P.. Výpovědi obou policistů jsou v jeho prospěch: Viděli po příjezdu na místo v jeho pravé ruce plechovku piva, nikoli dózu barvy. To je markantní i z založené fotografie jeho obhájcem do soudního spisu. Právě skutečnost, že měl v rozhodné době (i dle do spisu obhajobou založené fotografie) v pravé ruce plechovku piva je velmi významná, neboť soud mohl a měl při hodnocení výpovědi obou svědků B. a P. dojít k pochybnostem o tom, zda svědci viděli v jeho pravé ruce plechovku piva či dózu barvy. Svědkyně P. měla údajně vidět oba obžalované sprejovat a tvrdí, že „*začal jeden a poté začal sprejovat druhý, který dosprejoval to celé*“, což odporuje výpovědi svědka B.. Navíc svědkyně vypovídá o tom, že si uvědomuje, že „*slyšela boukačku, jak přijíždí*“, policejní hlídka což odporuje výpovědi obou zasahujících městských policistů. Nevěrohodnost výpovědi svědkyně pak odráží i u opakované ujistění svědkyně při hl. líčení 13.11.19: ...*„já jsem opravdu slyšela ty boukačky, jak přijíždí policie a páni zpozdorně a drželi ten sprej a jenom se otočili a už tam byla policie, a už je zadržela“*, což odporuje výpovědi obou strážníků, tvrdících pod poučením svědka, že přijeli bez sireny, majáků a pouze jedna osoba na místě měla v ruce sprej., resp. opodál asi 3 metry „*silnější pán pil pivo*“. Soudu I.stupně vytýká, že nesprávně vyhodnotil věrohodnost výpovědi svědkyně P., jejíž věrohodnost může být ovlivněna např. mediální zajímavostí dané kauzy. Soud I.stupně z jeho pohledu chybně vyhodnotil, resp. nevyhodnotil vůbec obsah volání svědkyně P. na linku Městské policie, když nahrávka volání jednoznačně obsahuje informaci volající o tom, že zhotovení graffiti bylo dokončeno, jak je zřejmé, z telefonátu „*...vypadaj, že už sou u konce*“. Soud I.stupně z nahrávky telefonátu měl zjistit, že svědkyně P. volala, resp. graffiti zaznamenala objektivně až v době, když zhotovení graffiti bylo u konce a soud I.stupně měl tedy dovodit, že nesledovala zhotovení graffiti od počátku. Navíc z výpovědi svědkyně P. je zřejmé, že (dle její výpovědi dne 13.11.19 před soudem) „*byla v práci, viděla nějaký čin, který oznámila a věnovala se práci, pak tam nakoukla, jestli pánové stále jsou, jestli volání na policii mělo smysl*“ Svědkyně tak sama připouští, že zhotovení graffiti nepřihlížela po celou dobu, resp. nepřihlížela nepřetržitě, resp. v době mezi zavoláním na policii a příjezdem policejní hlídky se věnovala své práci a nikoli tomu, kdo zhotovuje graffiti. Pokud svědkyně nesledovala nepřetržitě zhotovení graffiti, nemohla soudu I.stupně skutkově popsat zhotovení graffiti a činnost obou obžalovaných. Pokud svědkyně uvádí, že „*viděla jsem, jak si vyměňují sprej, jsem viděla*

přímo“, pak toto tvrzení svědkyně P. je v rozporu s tvrzením svědka B. a obžalovaný její svědecké tvrzení zpochybňuje stejně jako tvrzení svědkyně, o tom, že „*shýšela boukačku, jak přijíždí*“ (policejní auto). Z výpovědi obou strážníků máme všichni za prokázané, že přijeli bez zapnuté sireny a světel. Z faktu, že svědkyně P. tvrdí, že natočila videonahrávku a tuto předala policii dovozuje, že soud I.stupně měl tento důkaz provést, zmínit a vyhodnotit k jeho prospěchu, když na video nahrávce nemůže být zachycen jako autor předmětného graffiti. Z nahrávky by bylo zřejmé, že graffiti zhotovila jen jedna osoba. Soud I. stupně se měl vypořádat s faktem, že v pravé ruce držel plechovku piva, která je snadno zaměnitelná s dozou barvy, zvláště, pokud jediní svědci, jejichž výpovědi zpochybňuje výše, byli od místa vzdáleni desítky metrů. Svědkyně P. zjevně zaměňuje jeho plechovku piva s dozou spreje v jeho pravé ruce, jak je zaznamenáno na fotografii. Svědkyně P. také zcela nevěrohodně popisuje jejich údajný batoh, ačkoliv protokolárně při jejich zadržení v cele předběžného zadržení žádný batoh nebyl a ani fotografie z místa nezaznamenávají nějaký jejich batoh. Výpověď svědkyně P. o batohu s dózami spreje je ve stejné rovině, jako její tvrzení o tom, že viděla malovat graffiti obě osoby. Soud I.stupně nezjistil a nemá za zjištěné, v kterém okamžiku svědkyně P. zhotovení graffiti zaznamenala a kde v té době stála. Vzhledem k tomu, že z Karlova mostu sešli po schodech na Kampu a šli se smíchem a s hlasitou konverzací kolem pracoviště svědkyně P., je pravděpodobné, že jejich pohyb zaznamenala již před jejich příchodem na místo samé. Svědkyně uvádí ve své výpovědi před soudem dne 13.11.2019 jednoznačně nepravdivě, že „*měli u sebe u noby lampy a o toho batohu měli plechovku piva*“, když protokol o ohledání z místa činu, protokol o odebrání jejich věcí z cely předběžného zadržení a ani fotografie z místa činu lampy a batoh nezachycují. Svědkyně ve své výpovědi o tom, co viděla v rozhodné době, zjevně fabuluje a soudu I.stupně vytýká, že tyto rozpory ve výpovědi nehodnotí. Zmínka svědkyně o tom, že u nich viděla lampy, je zcela fabulovaná: O svědkyní tvrzených lampách nevypovídá žádný svědek, žádný protokol, žádná fotografie. Soud I.stupně chybně vyhodnotil tvrzení svědkyně P.: „*shýšela jsem boukačku, jak přijíždí, pánové zpozorněli a něco tam dospřejovali, ale když tam přijela policie tak již nesprejovali*“, což je v diametrálním rozporu s tvrzením strážníka K., který dne 13.11.2019 soudu pod poučením svědka uvádí, že při příjezdu „*... byl jeden u zdi,měl ještě ruku na zdi*“ a on podle výpovědi strážníka měl stát opodále, resp.obě osoby stály „asi dva metry, tři metry od sebe a on neměl v ruce sprej v ruce měl plechovku“ (piva). Svědkyně P. ve své výpovědi před soudem 13.11.19 pod poučením svědka tvrdí na jedné straně, že viděla oba sprejovat, ale na druhé straně neumí říci, co kdo sprejoval. Svědkyně zcela zmatečně uvádí, že „*to byly nějaké klikyháky, nějaké erko jsem viděla z dálky*“, ale z fotografií pořízených na místě je zřejmé, že graffiti žádné písmeno R neobsahoval. Výpověď svědkyně nelze objektivně přijmout jako správnou, úplnou a věrohodnou.. Svědkyně není schopna popsat časový okamžik, kdy si graffiti všimla poprvé, resp. v jaké fázi tehdy graffiti bylo, ale zřetelně popisuje, že si šel odskočit a po návratu nesprejoval, stál tam, držel plechovku piva v ruce a koukal na něj, ten druhý sprejoval. Svědkyně objektivně nesledovala zhotovení graffiti po celou dobu. Soud I.stupně měl k tomuto přihlédnout. Soud I.stupně měl vyhodnotit fakt, že při následném zjištění alkoholu v krvi byl alkohol nalezen u N. S., nikoli u něj. Protože jeho bratr své pivo již vypil, podával mu plechovku piva ze své pravé ruky ke konzumaci piva a svědkyně mohla tedy plechovku piva zaměnit za plechovku dozy. Touto úvahou se soud I. stupně chybně nezabýval v kontextu údajů o zjištění alkoholu v krvi, kdy m.j. konzumace piva z jeho plechovky ovlivnila u mého bratra výši alkoholu v krvi. Soudu I. stupně ke skutkovým zjištěním vytýká, že nevyhodnotil fakt, že ještě dobrou hodinu byl na místě s policisty po jejich příjezdu. Nebyl zadržen. Jeho bratr byl z místa odvezen dříve, ale on se necítil nijak vinným a nebyl zpočátku nijak omezen na svobodě. Policisté nejdříve chtěli vidět osobní průkaz totožnosti jeho bratra a k osobě obžalovaného se obrátili až s výrazným časovým odstupem pro jeho personalie – předpokládal z důvodu jeho postavení svědka, nikoli pachatele. Pokud by byl vinným, měl

možnost zcela bez problémů místo činu s plechovkou piva v ruce volným krokem opustit. I z fotografií z místa činu je zřejmé, že jeho bratr byl zadržen, sedí zcela sám zajištěný na zemi, resp. na obrubníku chodníku s pouty na ruku v přítomnosti policisty. Obžalovanému je samozřejmě známa problematika právní kvalifikace a vyčíslení škody, když hodnota škody má v právní praxi vliv jen na posouzení závažnosti jednání, a nikoliv na naplnění skutkové podstaty. Soudu I.stupně pak ale formálně vytýká, že ve výroku o vině rozsudku z 13.11.2019 chybně a nesprávně vychází ze škody ve výši 40.000,00 Kč. Tato škoda není prokázána, je pouze tvrzena při současném mediálním zveřejnění faktu, že k odstranění graffiti bez nároku na úplatu třetí osobou došlo horkou tlakovou vodou. Právně nemůžeme vycházet ze škody takto číselně vyčíslené a s tímto číselným údajem v rozsudku nelze pracovat ve výroku o vině daného rozsudku. Číselný údaj by se z jeho pohledu měl v rozsudku objevit pouze v kontextu rozhodnutí odkázání poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních.

13. Obžalovaný tedy závěrem navrhl, aby odvolací Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn.44 T 95/2019 ze dne 13.11.2019 zrušil a zcela jej zprostil obžaloby.
14. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k závěru, že **odvolání obžalovaného není důvodné.**
15. Městský soud po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, které mu předcházelo, konstatuje, že samotné řízení v této trestní věci není zatíženo žádným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práv obžalovaného na obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení, a z tohoto pohledu nejsou městským soudem v postupu obvodního soudu shledávány vady, které by odůvodňovaly zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Městský soud se přesvědčil, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu byly provedeny všechny reálně dosažitelné důkazy, které mohly k úplnému objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro věcně správné rozhodnutí.
16. Obvodní soud měl k dispozici dostatek důkazů a jeho závěr o vině obžalovaného nevzbuzuje jakékoli pochybnosti, když obžalovaný je ze svého jednání usvědčován především výpověďmi slyšených svědků. Jednání obžalovaných po určitou dobu z různých míst sledovali svědci R. B. a D. P.. Oba svědci vypovídali nezávisle na sobě, shodně uvedli, že sprejovali oba obžalovaní. Lze sice připustit, že výpovědi svědků nejsou identické, ohledně některých skutečností vypovídají odlišně, nicméně v zásadních rysech se shodují. K tomu odvolací soud uvádí, že každý ze svědků dění sledoval z jiného místa a různé vzdálenosti a zřejmě ne v úplně stejnou dobu, přičemž je jasné, že každá osoba má jiné pozorovací schopnosti a probíhající děj, každý subjektivně může vnímat jinak. Pokud jde jednu ze stěžejních námitek obžalovaného, spočívající v tom, že na jeho ruku nebyly nalezeny, na rozdíl od spoluobč. S. žádné stopy barvy, odvolací soud poukazuje na výpověď jednoho ze strážníků Městské policie svědka L. K., který uvedl, že po jejich příjezdu na místo, obž. W. požádal, že potřebuje na toaletu. Dle svědka se potřeboval vzdálit a tak ho sledoval a viděl, jak vykonává potřebu a pak si „šudlá“ ruce, jakože si je tam myje. Vypadalo to, že si na ty ruce nějak močil, aby si je umyl, „šudlal“ je o oděv. Viditelnost byla dobrá, svědek tušil, že se bude dít něco takového, když obžalovaný požádal o tu toaletu. V kontextu s touto výpovědí pak odvolací soud považuje za nutné upozornit na pasáž výpovědi svědkyně P., která uvedla, že ještě než tam přijela policie, si šel jeden z mužů (evidentně obž. W.) odskočit na toaletu k plotu, jak je dětské hřiště a druhý (ods. S.)

sprejoval. Potom se (obž. W.) vrátil zpět k tomu druhému, stál tam a držel to pivo, v době, když se vrátil, tak sprejoval jeden. To naprosto koresponduje s tím, jak situaci v době svého příjezdu na místo, popsali svědci – strážníci Městské policie L. K. a M. K.. Z tohoto, je však možné, dle odvolacího soudu, také dovodit, že druhé vzdálení se obž. W. a vykonat malou potřebu bylo spíše motivováno snahou odstranit případné stopy sprejování na svých rukou než samotnou malou potřebou. O tom vypovídá svědek K., jak bylo shora uvedeno. V tomto kontextu pak odvolací soud uvádí, že obž. W. nemusel mít své ruce po sprejování znečištěny nijak výrazně, z fotografií ve spise (č.l. 64 a 65) vyplývá, že i obž. S. měl znečištěné pouze prsty pravé ruky (od černé barvy) a dlaně levé ruky (od zelené barvy) a to nijak extrémně. Nelze souhlasit s obhajobou, že dózy sprejů byly výrazně pošpiněny barvou, a že pokud by obž. W. sprejoval, musel by mít též ruce od barvy. Pokud jde o dózy sprejů, zajištěných na místě, z fotografií ve spise (č.l. 55, 57-59), nevyplývá, že by byly znečištěny použitou barvou výraznějším způsobem. Ani námitce obhajoby, týkající se věrohodnosti svědkyně P., týkající se příjezdu Městské policie na místo, kdy vypověděla, že si uvědomuje, že „*slyšela houkačku, jak přijíždí*“, policejní hlídka což odporuje výpovědi obou zasahujících městských policistů, nevěrohodnost výpovědi svědkyně pak odráží i u opakované ujistění svědkyně při hl. líčení 13.11.19: ...*“já jsem opravdu slyšela ty houkačky, jak přijíždí policie a páni zpozorněli a drželi ten sprej a jenom se otočili a už tam byla policie, a už je zadržela”*, což odporuje výpovědi obou strážníků, tvrdících pod poučením svědka, že přijeli bez sireny, majáků a pouze jedna osoba na místě měla v ruce sprej, nelze přiznat důvodnost. Strážníci totiž vypověděli, že houkačku a světla vypnuli, když projížděli ulicí „U Lužického semináře“, která je souběžnou ulicí s místem činu a v podstatě v jeho bezprostřední blízkosti. Takže výpověď svědkyně není v nesouladu s výpověďmi strážníků Městské policie. Ani pokud jde o další námitku obhajoby týkající se nevěrohodnosti svědkyně P., kdy její věrohodnost mohla být, dle obhajoby, ovlivněna např. mediální zajímavostí dané kauzy, odvolací soud ji zcela odmítá a považuje za zcela spekulativní. Ani odvolací soud nemá důvod pochybovat o věrohodnosti této osoby ani svědka B., neexistuje zde žádný důvod, proč by měly tyto osoby vypovídat nepravdu o tom, co viděly, když vypovídali po řádném poučení a byli upozorněni na eventuální následky křivé svědecké výpovědi. Oba svědci vypovídali nezávisle na sobě, shodně oba uvedli, jak již bylo shora odvolacím soudem zmíněno, že sprejovali oba obžalovaní. Pokud jde o další úvahu obžalovaného zmíněnou v odůvodnění odvolání, týkající se možné záměny dózy se sprejem s plechovkou piva při pozorování svědky, i tuto odvolací soud odmítá, a to s poukazem na konkrétní výpověď svědkyně P., která k tomuto uvedla, že jeden z pachatelů (z kontextu vyplývá, že to byl obž. W.) napřed sprejoval, pak odešel vykonat malou potřebu a pak pil pivo z plechovky. Svědkyně tedy jednoznačně i s ohledem na vzdálenost, ze které děj sledovala, byla schopna identifikovat jak sprej, tak plechovku s pivem, záměna spreje a piva je tedy vyloučena. Navíc a není to domněnka, ale z logiky věci vyplývající fakt, pokud byly dělány černou barvou toliko obrysy, nemuselo být případné znečištění od této barvy nijak výrazné, na rozdíl od intenzivnějšího sprejování modro zelenou barvou, kterou byly obrysy vyplňovány. Pokud jde o výši způsobené škody, jejíž určení též obžalovaný napadenému rozsudku formálně vytýká, odvolací soud konstatuje, že nemá námitky vůči postupu nalézacího soudu ohledně způsobu určení její výše. Obvodní soud vycházel ze smlouvy o dílo mezi Technickou správou komunikací hl. města Prahy a Xxx ze dne 26.7.2019 soud zjistil, že předběžná cena za dílo – odstranění graffiti z Karlova mostu činí 40.000,-Kč. Takovýto postup je v souladu s ust. § 137 tr. zákoníku, podle kterého se při stanovení výše škody se vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě činu obvykle prodává. Nelze-li takto výši škody zjistit, vychází se z účelně vynaložených nákladů na obstarání stejné nebo obdobné věci nebo uvedení věci v předešlý stav. Na tom nemůže nic změnit fakt, že k odstranění graffiti nakonec došlo zcela jiným způsobem.

17. Odvolací soud tedy uzavírá, že obvodní soud řádně provedené důkazy hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 tr. řádu, tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, své závěry přesvědčivě a logicky v souladu s ust. § 125 tr. řádu vyložil v písemném odůvodnění svého rozsudku. Městský soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje, v podrobnostech na ně odkazuje, dále uvádí, že s odvolacími námitkami se podrobně vypořádal v předchozím odstavci tohoto usnesení. Zároveň odvolací soud připomíná, že hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu, před kterým jsou prováděny a Městský soud v Praze jako soud odvolací je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl (§ 263 odst. 7 tr. řádu). Městský soud považuje hodnocení důkazů provedené obvodním soudem za správné a logické, když sám nemá pochybnosti o vině obžalovaného, jak ostatně i sám shora rozebral. Správná a úplná skutková zjištění mající oporu v provedeném dokazování pak obvodní soud správně právně kvalifikoval jako přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.
18. Tohoto trestného činu, resp. přečinu se dopustí ten, kdo poškodí cizí věc tím, že jí pomaluje barvou, a čin spáchá na věci, která požívá ochrany podle jiného právního předpisu.
19. Podle § 228 odst. 2 jde o samostatnou skutkovou podstatu trestného činu poškození cizí věci. Jeho objektem je rovněž ochrana vlastnického práva, přičemž je chráněna nejen neporušenost věci (zde zejména jejího povrchu a vzhledu), ale i její použitelnost. Předmětem ochrany jsou v tomto případě i nemateriální hodnoty, např. estetické hodnoty objektů, kulturní statky apod. (srov. [US 5/2003-u.](#)), přičemž je chráněn nejen vlastník věci, ale i její držitel. Ustanovení § 228 odst. 2 upravuje *zvláštní případ poškození cizí věci*, proto je ve vztahu speciality k obecné skutkové podstatě poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 (viz TR NS 66/2010-T 1293.). Od ní se trestný čin podle § 228 odst. 2 liší ve dvou základních směrech:
- a) k poškození cizí věci musí dojít specifickým způsobem, a to *postříkáním, pomalováním nebo popsáním barvou nebo jinou látkou*,
 - b) v základní skutkové podstatě podle § 228 odst. 2 se nevyžaduje způsobení škody v určité nominální výši; konkrétní výše škody zde není vůbec formálním znakem trestného činu v jeho základní skutkové podstatě a má význam až u kvalifikovaných skutkových podstat [§ 228 odst. 3 písm. d), odst. 4].
20. Předmětem útoku je *cizí věc*, tj. věc, která nepatří pachateli, resp. nepatří jen jemu. Věcí zde bude zejména dům, budova, jiná stavba, dopravní prostředek apod. Útok může směřovat především na vnější povrch uvedených věcí, ale též na jejich interiér, např. vnitřní zdi budov, zařízení jejich interiéru, prostory pro cestující v dopravních prostředcích apod. Hodnota věci, která byla předmětem útoku, nemá žádný právní význam pro kvalifikaci podle § 228 odst. 2; musí však být alespoň taková, aby mohlo dojít k jejímu poškození, tj. ke znehodnocení dosahujícímu potřebné závažnosti.
21. Jednání pachatele zde spočívá v tom, že *poškodí cizí věc*. Poškození bude v případě podle § 228 odst. 2 spočívat zejména v narušení povrchu nebo vzhledu věci, a tím i ve snížení funkčnosti nebo estetické hodnoty povrchu věci nebo i celé věci. Nezáleží na tom, do jaké míry jde o proces nezvratný, resp. zda je výsledek postříkání, pomalování nebo popsání odstranitelný či nikoli (to může mít případný vliv na stupeň a rozsah poškození, a tím i na povahu a závažnost činu).
22. K poškození musí dojít *postříkáním, pomalováním nebo popsáním cizí věci*. Jde o alternativně stanovené způsoby, proto postačí poškození kterýmkoli z nich a mohou se uplatnit i vedle sebe. K postříkání, pomalování nebo popsání musí dojít za použití *barvy nebo jiné látky*, která je uvedenými způsoby nanášena na povrch věci. Pokud jde o barvu, nerozhoduje její chemické složení, odstín apod., ani to, zda je nanášena štětcem, válečkem apod., či zda šlo

- o barvu ve spreji. Jiná látka než barva musí být způsobila poškodit cizí věc některou z uvedených forem, a to např. i tím, že naruší její barevný povrch nebo funkčnost tohoto povrchu (rozpuštědlo, žíravina, saze, znečištěná voda apod.).
23. Věcmi *požívajícími ochrany podle zvláštních předpisů* ve smyslu § 228 odst. 3 písm. c) jsou zejména kulturní památky, jiné předměty kulturní hodnoty, sbírky muzejní povahy a chráněné části přírody.
 24. V daném případě – posprejováním jednoho z pilířů Karlova mostu, tedy světoznámé kulturní památky k naplnění kvalifikované skutkové podstaty nepochybně došlo. Právní kvalifikace použitá Obvodním soudem pro Prahu 1 je tedy zcela správná. Jako zcela účelové, je nutné odmítnout tvrzení obžalovaného (a již odsouzeného S.), že nevěděli, že se jedná o pilíř Karlova Mostu, když i dle svého tvrzení před tím po něm šli a následně z něj sešli po schodech.
 25. Z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal Městský soud v Praze též **druh a výši uloženého trestu** a shledal jej plně zákonným a odpovídajícím všem hlediskům uvedeným v ustanoveních § 37, § 38, jakož i § 39 tr. zákoníku. Obžalovanému byl ukládán trest za přečin s trestní sazbou šest měsíců až tři léta.
 26. Nálezací soud při ukládání trestu přihlédl ke všem okolnostem uvedeného případu, k povaze a závažnosti trestného činu a k okolnostem charakterizující osobu obžalovaného, jakož i k tomu, jakou měrou jednání každého z obžalovaných přispělo ke spáchání trestného činu. Pokud jde o osobu obžalovaného W. a, přihlédl soud při ukládání trestu k polehčující okolnosti v podobě dosavadní trestní bezúhonnosti, přitěžující okolnosti neshledal. Soud dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že obžalovaný žije řádným životem a doposud se nedostal do střetu se zákonem, je na místě mu uložit výchovný trest nespojený s přímým výkonem trestu odnětí svobody s přiměřenou zkušební dobou. Vzhledem k tomu, že na sprejování se podíleli jak obžalovaný, tak již odsouzený S., oba pracují a mají pravidelné příjmy, uložil jim soud tresty shodné. Jednak soud uložil obžalovanému (a i již ods. S.) s ohledem na závažnost trestného činu, danou pak především místem, na který nápis umístili a jeho rozsahem, vedle trestu podmíněného v trvání 12-ti měsíců, tedy v první třetině zákonné trestní sazby, která činila 6 měsíců až 3 léta, a to s delší zkušební dobou v trvání 3 roků, peněžitý trest, a to 100.000,-Kč. Při uložení tohoto trestu nálezací soud přihlédl k majetkovým poměrům obžalovaného a jeho poměrům, jakož i k charakteru spáchané trestné činnosti, kterou soud I. stupně považoval za vandalství závažného charakteru. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl vykonán, byl v souladu s ust. § 69 odst. 1 tr. zákoníku obžalovanému uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný není občanem České republiky a nemá k ní žádné sociální, rodinné, pracovní ani jiné vazby, byl mu zároveň uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 5 let, jelikož to vyžaduje bezpečnost a ochrana majetku ČR. Nakonec soud uložil obžalovanému (a již ods. S.) trest propadnutí věci, a sprejů, které použili k páčání trestné činnosti.
 27. Odvolací soud se vesměs se závěry nálezacího soudu týkajícími se trestu, tedy jak ohledně jeho druhu, tak i výměry, ztotožňuje. Veškeré shora uvedené okolnosti, které jsou podle zákona rozhodné pro úvahu soudu o druhu a výměře trestu, nálezací soud poměrně pečlivě hodnotil a odvolací soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že v případě obžalovaného je ještě možné uložit podmíněný trest odnětí svobody v kombinaci s přiměřeným peněžitým trestem a trestem vyhoštění na dobu určitou a samozřejmě trestem propadnutí věci. Odvolací soud plně souhlasí s názorem obvodního soudu, že v daném případě, zejména s ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného, není ještě nutno sáhnout k citelnější formě represe. Rovněž nálezacím soudem zvolené výměry uložených trestů se jeví odvolacímu soudu adekvátní, nelze je považovat za tresty nepřiměřeně přísné, odůvodňující postup podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, tj. zmírnění trestu pro jeho nepřiměřenost.

28. Pro úplnost odvolací soud uvádí, že v české právní úpravě došlo ke změně trestního zákoníku, a to zákonem č. 333/2020 Sb., který nabyl účinnosti dne 1.10.2020 (tedy až po vyhlášení napadeného rozsudku). Z pohledu projednávané věci je relevantní změna ustanovení § 69 tr. zákoníku, týkající se výkonu peněžitého trestu. Podle právní úpravy účinné do 30.9. 2020 platilo, že podle § 69 odst. 1 ukládá-li soud peněžitý trest, stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody až na čtyři léta. Náhradní trest nesmí však ani spolu s uloženým trestem odnětí svobody přesahovat horní hranici trestní sazby. Nová právní úprava účinná od 1.10. 2020 již takovou úpravu náhradního trestu neobsahuje, naopak v ust. § 69 odst. 2 tr. zákoníku v současném znění je stanoveno, že jestliže pachatel nezaplatí peněžitý trest na výzvu soudu nebo do uplynutí doby, na kterou byl výkon trestu odložen anebo na kterou byly povoleny splátky, a pokud je zřejmé, že by vymáhání peněžitého trestu mohlo být zmařeno nebo by bylo bezvýsledné, přemění soud peněžitý trest nebo jeho zbytek v trest odnětí svobody a rozhodne zároveň o způsobu jeho výkonu; přitom každá zcela nezaplacená částka odpovídající jedné denní sazbě se počítá za dva dny odnětí svobody.
29. V tomto konkrétním případě byl obžalovanému mimo jiné uložen podle § 228 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku **peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb ve výši 1000,- Kč jedné denní sazby, výše peněžitého trestu tedy činí celkem 100 000,- Kč**. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému **pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán**, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání **6 / šesti/ měsíců**. Podle nové právní úpravy účinné od 1.10. 2020 by obžalovanému v případě nezaplacení (celého) peněžitého trestu hrozila přeměna tohoto trestu na trest odnětí svobody v trvání 200 dní, podle právní úpravy účinné do 30.9. 2020 pak přeměna na 180 dní (jak bylo stanoveno i v napadeném rozsudku). S ohledem na tuto skutečnost však odvolací soud do peněžitého trestu nezasahoval, neboť právní úprava platná v době vyhlášení napadeného rozsudku je pro obžalovaného bez pochyby příznivější.
30. Pouze formálního pochybení, které nemá vliv na zákonnost předmětného rozhodnutí, se pak obvodní soud dopustil, pokud jde o uložení trestu propadnutí věci, když dle názoru odvolacího soudu měl oddělit, kterému z obžalovaných, jaký trest propadnutí konkrétní věci ukládá.
31. Na základě výše uvedených skutečností, jak bylo shora podrobně rozebráno, shledal Městský soud v Praze **odvolání obžalovaného jako nedůvodné, a proto je podle § 256 tr. řádu zamítl**.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 9. prosince 2020

Mgr. Tomáš Kubovec, v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. K.